Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTES LAILAS MEDINAS
SECINĀJUMI,
sniegti 2025. gada 1. augustā [1]

Lieta C-422/24

Integritetsskyddsmyndigheten
pret
AB Storstockholms Lokaltrafik

(lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu *Högsta förvaltningsdomstolen* (Augstākā administratīvā tiesa, Zviedrija))

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Fizisko personu aizsardzība attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīva aprite – Regula (ES) 2016/679 – Personas dati, kas iegūti ar sabiedriskā transporta uzņēmumā strādājošu biļešu kontrolieru valkātām videokamerām – Informācija, kas jāsniedz datu subjektam – 13. un 14. pants

I. Ievads

1. Šī lieta ir par Regulas (ES) 2016/679 (turpmāk tekstā –"VDAR") [2] 4. panta 7. punktā definētā pārziņa pienākumu sniegt informāciju datu subjektam, ja personas dati tiek vākti ar sabiedriskā transporta biļešu kontrolieru valkātām videokamerām (angļu val. – *body camera*). Pārziņa pienākums sniegt informāciju apstrādāto personas datu subjektiem izriet no tiesībām saņemt informāciju, kas šiem datu subjektiem ir piešķirtas VDAR 12.–14. pantā [3]. Tiesības saņemt informāciju kā pārredzamības principa stūrakmens [4] "nodrošina ikvienas apstrādes pārredzamību" VDAR kontekstā [5].

2. Konkrētāk, Tiesai ir lūgts izspriest, vai situācijās, kad dati tiek vākti ar valkājamu videokameru, pienācīgais juridiskais pamats ir VDAR 13. pants vai 14. pants. Katras šīs tiesību normas tvērums jānoskaidro tāpēc, ka no tā ir būtiski atkarīgs, kad informācija jāsniedz, kā arī tas, vai no šā pienākuma ir iespējami kādi izņēmumi.

1 Oriģinālvaloda – angļu.

2 Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) (OV 2016, L 119, 1. lpp.).

3 Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2024. gada 11. jūlijs, *Meta Platforms Ireland* (Pārstāvības prasība) (C-757/22, EU:C:2024:598, 58. punkts).

4 Vrabec, H.U., *Data Subject Rights under the GDPR*, Oxford University Press, Oksforda, 2021, 64. lpp.

5 Ģenerāladvokāta P. Krusa Viljalona [*P. Cruz Villalón*] secinājumi lietā *Bara* u.c. (C-201/14, EU:C:2015:461, 74. punkts).

II. Atbilstošās tiesību normas

3. VDAR 13. pants "Informācija, kas jāsniedz, ja personas dati ir iegūti no datu subjekta" noteic:

"1. Ja datu subjekta personas datus vāc no datu subjekta, pārzinis personas datu iegūšanas laikā datu subjektam sniedz visu šādu informāciju:

a) pārziņa un attiecīgā gadījumā pārziņa pārstāvja identitāte un kontaktinformācija;

b) attiecīgā gadījumā – datu aizsardzības speciālista kontaktinformācija;

c) apstrādes nolūki, kam paredzēti personas dati, kā arī apstrādes juridiskais pamats;

d) pārziņa vai trešās personas leģitīmās intereses, ja apstrāde pamatojas uz 6. panta 1. punkta f) apakšpunktu;

e) personas datu saņēmēji vai saņēmēju kategorijas, ja tādas ir;

f) attiecīgā gadījumā – informācija, ka pārzinis paredz nosūtīt personas datus uz trešo valsti vai starptautisku organizāciju, un informācija par to, ka eksistē vai neeksistē Komisijas lēmums par aizsardzības līmeņa pietiekamību, vai – 46. vai 47. pantā, vai 49. panta 1. punkta otrajā daļā minētās nosūtīšanas gadījumā – atsauce uz atbilstošām vai piemērotām garantijām un informācija par to, kā saņemt datu kopiju, vai to, kur tie ir darīti pieejami.

2. Papildus 1. punktā minētajai informācijai pārzinis personas datu iegūšanas laikā datu subjektam sniedz šādu papildu informāciju, kas vajadzīga, lai nodrošinātu godprātīgu un pārredzamu apstrādi:

a) laikposms, cik ilgi personas dati tiks glabāti, vai, ja tas nav iespējams, kritēriji, ko izmanto minētā laikposma noteikšanai;

b) tas, ka pastāv tiesības pieprasīt pārzinim piekļuvi datu subjekta personas datiem un to labošanu vai dzēšanu, vai apstrādes ierobežošanu attiecībā uz datu subjektu, vai tiesības iebilst pret apstrādi, kā arī tiesības uz datu pārnesamību;

c) ja apstrāde pamatojas uz 6. panta 1. punkta a) apakšpunktu vai 9. panta 2. punkta a) apakšpunktu – tiesības jebkurā brīdī atsaukt piekrišanu, neietekmējot tādas apstrādes likumīgumu, kuras pamatā ir pirms atsaukuma sniegta piekrišana;

d) tiesības iesniegt sūdzību uzraudzības iestādei;

e) informācija, vai personas datu sniegšana ir noteikta saskaņā ar likumu vai līgumu, vai tā ir priekšnosacījums, lai līgumu noslēgtu, kā arī informācija par to, vai datu subjektam ir pienākums personas datus sniegt un kādas sekas var būt gadījumos, kad šādi dati netiek sniegti;

f) tas, ka pastāv automatizēta lēmumu pieņemšana, tostarp profilēšana, kas minēta 22. panta 1. un 4. punktā, un – vismaz minētajos gadījumos – jēgpilna informācija par tajā ietverto loģiku, kā arī šādas apstrādes nozīmīgumu un paredzamajām sekām attiecībā uz datu subjektu.

3. Ja pārzinis paredz personas datus turpmāk apstrādāt citā nolūkā, kas nav nolūks, kādā personas dati tika vākti, pārzinis pirms minētās turpmākās apstrādes informē datu subjektu par minēto citu nolūku un sniedz tam visu attiecīgo papildu informāciju, kā minēts 2. punktā.

4. Šā panta 1., 2. un 3. punktu nepiemēro, ja un ciktāl datu subjekta rīcībā jau ir attiecīgā informācija."

4. VDAR 14. pants "Informācija, kas jāsniedz, ja personas dati nav iegūti no datu subjekta" noteic:

"1. Ja personas dati nav iegūti no datu subjekta, pārzinis datu subjektam sniedz šādu informāciju:

a) pārziņa un attiecīgā gadījumā pārziņa pārstāvja identitāte un kontaktinformācija;

b) attiecīgā gadījumā – datu aizsardzības speciālista kontaktinformācija;

c) apstrādes nolūki, kam paredzēti personas dati, kā arī apstrādes juridiskais pamats;

d) attiecīgo personas datu kategorijas;

e) personas datu saņēmēji vai saņēmēju kategorijas, ja tādas ir;

f) attiecīgā gadījumā – informācija, ka pārzinis paredz nosūtīt personas datus saņēmējam trešā valstī vai starptautiskai organizācijai, un informācija par to, ka eksistē vai neeksistē [Eiropas] Komisijas lēmums par aizsardzības līmeņa pietiekamību [..].

2. Papildus 1. punktā minētajai informācijai, pārzinis datu subjektam sniedz turpmāk norādīto informāciju, kas vajadzīga, lai nodrošinātu godprātīgu un pārredzamu apstrādi attiecībā uz datu subjektu:

a) laikposms, cik ilgi personas dati tiks glabāti, vai, ja tas nav iespējams, kritēriji, ko izmanto minētā laikposma noteikšanai;

b) pārziņa vai trešās personas leģitīmās intereses, ja apstrāde pamatojas uz 6. panta 1. punkta f) apakšpunktu;

c) tas, ka pastāv tiesības pieprasīt no pārziņa piekļuvi datu subjekta personas datiem un to labošanu vai dzēšanu, vai apstrādes ierobežošanu attiecībā uz datu subjektu un tiesības iebilst pret apstrādi, kā arī tiesības uz datu pārnesamību;

d) ja apstrāde pamatojas uz 6. panta 1. punkta a) apakšpunktu vai 9. panta 2. punkta a) apakšpunktu – tiesības jebkurā brīdī atsaukt piekrišanu, neietekmējot tādas apstrādes likumīgumu, kuras pamatā ir pirms atsaukuma sniegta piekrišana;

e) tiesības iesniegt sūdzību uzraudzības iestādei;

f) informācija par to, no kāda avota personas dati ir iegūti, un – attiecīgā gadījumā – informācija par to, vai dati iegūti no publiski pieejamiem avotiem;

g) tas, ka pastāv automatizēta lēmumu pieņemšana, tostarp profilēšana, kas minēta 22. panta 1. un 4. punktā, un – vismaz minētajos gadījumos – jēgpilna informācija par tajā ietverto loģiku, kā arī šādas apstrādes nozīmīgumu un paredzamajām sekām attiecībā uz datu subjektu.

3. Pārzinis 1. un 2. punktā minēto informāciju sniedz:

a) saprātīgā termiņā pēc personas datu iegūšanas, bet vēlākais mēneša laikā, ņemot vērā konkrētos apstākļus, kādos personas dati tiek apstrādāti;

b) ja personas datus ir paredzēts izmantot saziņai ar datu subjektu – vēlākais tad, kad ar minēto datu subjektu notiek pirmā saziņa; vai

c) vēlākais tad, kad personas dati pirmoreiz tiek izpausti, ja ir paredzēts tos izpaust citam saņēmējam.

4. Ja pārzinis paredz personas datus turpmāk apstrādāt citā nolūkā, kas nav nolūks, kādā personas dati tika iegūti, pārzinis pirms minētās turpmākās apstrādes informē datu subjektu par minēto citu nolūku un sniedz tam visu attiecīgo papildu informāciju, kā minēts 2. punktā.

5. Šā panta 1.–4. punktu nepiemēro, ja un ciktāl:

a) informācija jau ir datu subjekta rīcībā;

b) izrādās, ka šādas informācijas sniegšana nav iespējama vai tā prasītu nesamērīgi lielas pūles; jo īpaši attiecībā uz apstrādi arhivēšanas nolūkos sabiedrības interesēs, zinātniskās vai vēstures pētniecības nolūkos, vai statistikas nolūkos, ievērojot 89. panta 1. punktā minētos nosacījumus un garantijas, vai ciktāl šā panta 1. punktā minētie pienākumi varētu neļaut vai būtiski traucēt sasniegt minētās apstrādes mērķus. Šādos gadījumos pārzinis veic atbilstošus pasākumus, lai aizsargātu datu subjekta tiesības un brīvības, un leģitīmās intereses, tostarp darot informāciju publiski pieejamu;

[..]."

III. Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

5. *AB Storstockholms Lokaltrafik* (Lielstokholmas sabiedriskā transporta uzņēmums; turpmāk tekstā – "*SL*") sniedz sabiedriskā transporta pakalpojumus. Šajā uzņēmumā strādājošie biļešu kontrolieri ir aprīkoti ar valkājamām videokamerām. Videokameras tiek izmantotas, lai filmētu pasažierus, kuriem biļešu kontroles laikā nav derīgas biļetes un kuriem tāpēc tiek piemērots naudas sods. Šīs videokameras tiek izmantotas tālab, lai novērstu un dokumentētu kontrolieriem izteiktos draudus un vardarbību pret tiem, kā arī tālab, lai pārbaudītu to pasažieru identitāti, kuriem jāmaksā naudas sods.

6. Uzraudzības pārbaužu gaitā *Integritetsskyddsmyndigheten* (Zviedrijas Privātuma aizsardzības iestāde; turpmāk tekstā – "Privātuma aizsardzības iestāde") pārbaudīja, vai *SL* ar valkājamām videokamerām ievākto personas datu apstrāde ir veikta atbilstoši VDAR. 2021. gada jūnijā šī iestāde pieņēma uzraudzības pārbaudes lēmumu (turpmāk tekstā – "uzraudzības pārbaudes lēmums"), kurā ietverti vairāki konstatējumi par to, kā valkājamās videokameras lietojamas un kā tās funkcionē. Proti, no šā lēmuma izriet, ka biļešu kontrolieri šīs videokameras valkā visā darba

maiņas laikā. Videokameras nepārtraukti veic attēlu un skaņas videoierakstus. Tām ir tā sauktā cirkulārā atmiņa, proti, pēc noteikta laikposma viss videomateriāls automātiski tiek dzēsts. Pēc dzēšanas ierakstītais materiāls tiek neatgriezeniski izdzēsts. Ierakstītais materiāls sākotnēji tika saglabāts divas minūtes, bet uzraudzības pārbaudes laikā šis laikposms tika saīsināts līdz vienai minūtei. Nospiežot pogu, biļešu kontrolieri var apturēt automātisko dzēšanu, tādējādi nodrošinot, ka ieraksts netiek neatgriezeniski izdzēsts. Biļešu kontrolieriem ir uzdots apturēt automātisko dzēšanu ikreiz, kad tiek piemērots naudas sods, kā arī draudu gadījumā.

7. Uzraudzības pārbaudes lēmumā Privātuma aizsardzības iestāde konstatēja, ka no 2018. gada decembra līdz brīdim, kad 2021. gada jūnijā tika pieņemts minētais lēmums, uzņēmums *SL* – biļešu kontrolē izmantojot valkājamas videokameras – ir apstrādājis personas datus pretrunā vairākām VDAR normām. Uzņēmums *SL* tostarp neesot pienācīgi informējis datu subjektus, kā prasīts VDAR 13. pantā. Tāpēc uzņēmumam *SL* tika piemērots administratīvs naudas sods kopumā 16 miljonu Zviedrijas kronu (SEK) apmērā (aptuveni 1 422 000 EUR), tostarp naudas sods 4 miljoni SEK (aptuveni 355 000 EUR) bija par to, ka datu subjektiem netika pienācīgi sniegta informācija.

8. Par šo lēmumu *SL* cēla prasību *Förvaltningsrätten i Stockholm* (Administratīvā tiesa Stokholmā, Zviedrija), kura šo prasību noraidīja daļā par naudas sodu, kas uzlikts par pienācīgas informācijas nesniegšanu.

9. Pēc tam *SL* iesniedza apelācijas sūdzību *Kammarrätten i Stockholm* (Administratīvā apelācijas tiesa Stokholmā, Zviedrija), kura atcēla gan pirmās instances spriedumu, gan uzraudzības pārbaudes lēmumu daļā par naudas soda uzlikšanu *SL* par pienācīgas informācijas nesniegšanu datu subjektiem. Sprieduma pamatojumā *Kammarrätten i Stockholm* (Administratīvā apelācijas tiesa Stokholmā) atsaucās uz Tiesas 2014. gada 11. decembra spriedumu *Ryneš* (C-212/13, EU:C:2014:2428; turpmāk tekstā – "spriedums *Ryneš*") par kādas personas pie viņas ģimenes mājas uzstādītas kameras sistēmas darbību. *Kammarrätten i Stockholm* (Administratīvā apelācijas tiesa Stokholmā) ieskatā no minētā sprieduma izrietot, ka situācijās, kad notiek videonovērošana, pārziņa pienākums pienācīgi informēt ir balstīts uz Direktīvas 95/46/EK[6] 11. pantu, kas agrāk bija VDAR 14. panta ekvivalents. Turklāt *Kammarrätten i Stockholm* (Administratīvā apelācijas tiesa Stokholmā) ieskatā VDAR 13. panta formulējums norādot uz to, ka datu subjektam jāveic kāda apzināta rīcība, lai personas datus varētu uzskatīt par tādiem, kas ievākti no šā subjekta. Tā tas nevar būt gadījumā, kad personas dati tiek iegūti ar valkājamu videokameru. *Kammarrätten i Stockholm* (Administratīvā apelācijas tiesa Stokholmā) secināja, ka, tā kā VDAR 13. pants nav piemērojams, Privātuma aizsardzības iestādei nebija pamata uzlikt *SL* naudas sodu par šā panta pārkāpumu.

10. Šo *Kammarrätten i Stockholm* (Administratīvā apelācijas tiesa Stokholmā) spriedumu Privātuma aizsardzības iestāde pārsūdzēja iesniedzējtiesā, proti, *Högsta förvaltningsdomstolen* (Augstākā administratīvā tiesa, Zviedrija), lūdzot atcelt minēto spriedumu, ciktāl tas attiecas uz naudas sodu par pienācīgas informācijas nesniegšanu datu subjektiem.

11. Iesniedzējtiesā Privātuma aizsardzības iestāde apgalvoja, ka VDAR 13. pants esot piemērojams pat tad, ja datu subjekts aktīvi nepiedalās datu vākšanā. Tā kā videonovērošanas kameras izmantošanas dēļ informācija jāsniedz pirms personas datu apstrādes sākšanas, tieši datu subjekts ir tas, kurš, apzināti nonākot novērotajā zonā, personas datu vākšanu padara iespējamu.

[6] Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (1995. gada 24. oktobris) par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti (OV 1995, L 281, 31. lpp.).

12. Uzņēmums *SL* iesniedzējtiesai lūdza apelācijas sūdzību noraidīt. Tā ieskatā VDAR 13. panta formulējums liecinot, ka datu subjektam apzināti jāpiedalās personas datu vākšanā. Turklāt videonovērošanas gadījumā veicamā informācijas sniegšana, izmantojot t.s. vairāku līmeņu pieeju, esot atbilstīgāka VDAR 14. panta sistēmai, nevis VDAR 13. panta sistēmai. Minētās regulas 14. panta 5. punkta b) apakšpunkts noteic izņēmumu no pienākuma sniegt informāciju tad, ja izrādās, ka informācijas sniegšana nav iespējama vai tā prasītu nesamērīgi lielas pūles. *SL* apgalvo, ka situācijās, kad tiek izmantotas valkājamas videokameras, šis izņēmums esot jāpiemēro tāpēc, ka individuāli informēt ikvienu pasažieri pirms datu reģistrācijas nebūtu praktiski īstenojami.

13. Lai varētu izlemt, vai Privātuma aizsardzības iestādei bija pamats uzlikt uzņēmumam *SL* naudas sodu par VDAR 13. panta pārkāpumu, iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai tad, ja personas dati tiek iegūti ar valkājamu videokameru, piemērojams VDAR 13. vai 14. pants. Izpratne par to, kura norma ir piemērojama, ir svarīga arī tālab, lai noskaidrotu, kāda informācija jāsniedz, kad tas jādara un vai ir piemērojams kāds izņēmums, kas atbrīvo no informācijas sniegšanas pienākuma.

14. Šādos apstākļos *Högsta förvaltningsdomstolen* (Augstākā administratīvā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Kurš no VDAR pantiem – proti, 13. vai 14. pants – ir piemērojams gadījumā, ja personas dati tiek iegūti, izmantojot valkājamu videokameru?"

15. Rakstveida apsvērumus iesniedza pamatlietas puses, Austrijas un Dānijas valdības, kā arī Komisija.

IV. Izvērtējums

A. Ievadapsvērumi par jautājuma tvērumu

16. Iesniedzējtiesas uzdotais jautājums ir par sabiedriskā transporta pakalpojumu uzņēmuma *SL* pienākumiem sniegt informāciju saistībā ar tā biļešu kontrolieru valkāto videokameru izmantošanu. Runa ir par valkājamām videokamerām, kas veic attēlu un skaņas videoierakstus[7]. Šīs videokameras tiek izmantotas galvenokārt tālab, lai novērstu un dokumentētu biļešu kontrolieriem izteiktos draudus un vardarbību pret tiem.

17. No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izklāstītā ir skaidrs, ka attiecīgā apstrāde ietilpst VDAR piemērošanas jomā. Tādēļ mana analīze neaptver datu apstrādi, ko veic saistībā ar tiesībaizsardzības darbinieku valkājamo kameru izmantošanu, jo uz to attiecas Direktīva (ES) 2016/680[8].

18. Jāuzsver arī, ka iesniedzējtiesas uzdotais jautājums attiecas tikai uz VDAR 13. un 14. pantā paredzēto pārziņa pienākumu sniegt informāciju. Tiesai netiek vaicāts par to, vai attiecīgā datu apstrāde ir likumīga saskaņā ar VDAR 6. pantu.

7 Skat. šo secinājumu 6. punktu.

8 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi, ko veic kompetentās iestādes, lai novērstu, izmeklētu, atklātu noziedzīgus nodarījumus vai sauktu pie atbildības par tiem vai izpildītu krimināsodus, un par šādu datu brīvu apriti, ar ko atceļ Padomes Pamatlēmumu 2008/977/TI (OV 2016, L 119, 89. lpp.). Par VDAR un Direktīvas 2016/680 piemērošanas jomu nošķirumu skat. spriedumu, 2022. gada 21. jūnijs, *Ligue des droits humains* (C-817/19, EU:C:2022:491, 67. un nākamie punkti).

B. Datu vākšana ar valkājamām videokamerām un pienākums sniegt informāciju datu subjektam: VDAR 13. un 14. panta tvēruma nošķiršana

19. Ar uzdoto jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai situācijā, kad personas dati tiek vākti ar sabiedriskā transporta pakalpojumus sniedzošā uzņēmumā strādājošu biļešu kontrolieru valkātām videokamerām, piemērojams VDAR 13. pants vai 14. pants.

20. VDAR 13. un 14. pants noteic, kādā apjomā pārzinim ir pienākums informēt datu subjektu. Minētās regulas 13. pants ir piemērojams, ja personas dati tiek vākti no datu subjekta (*tieša datu vākšana*), savukārt 14. pants ir piemērojams, ja personas dati nav iegūti no datu subjekta (*netieša datu vākšana*) [9].

21. Gan saskaņā ar VDAR 13. pantu, gan ar tās 14. pantu sniedzamā informācija lielākoties savstarpēji pārklājas, tomēr starp šīm normām ir vairākas atšķirības [10]. Būtiskākā šo divu normu atšķirība attiecas uz *brīdi*, kad informācija jāsniedz, un iespējamiem *izņēmumiem* no pienākuma sniegt informāciju.

22. Saskaņā ar VDAR 13. panta 1. un 2. punktu, ja personas datus vāc no datu subjekta, informācija jāsniedz "personas datu iegūšanas laikā". Ja personas dati nav iegūti no datu subjekta, VDAR 14. panta 1. un 2. punktā minētā informācija pārzinim jāsniedz minētās regulas 14. panta 3. punkta a), b) un c) apakšpunktā noteiktajos termiņos. Vispārīgais noteikums ir tāds, ka pārzinim šī informācija jāsniedz saprātīgā termiņā pēc personas datu iegūšanas, bet vēlākais mēneša laikā, ņemot vērā konkrētos apstākļus, kādos personas dati tiek apstrādāti (VDAR 14. panta 3. punkta a) apakšpunkts). Šīs regulas 14. panta 3. punkta b) un c) apakšpunktā paredzētajos gadījumos pārzinim informācija jāsniedz atšķirīgos termiņos [11].

23. Par iespējamiem izņēmumiem no informēšanas pienākuma jāteic, ka gadījumos, kad informācija atbilstoši VDAR 13. pantam tiek vākta tieši, vienīgais izņēmums ir piemērojams tikai tad, "ja un ciktāl datu subjekta rīcībā jau ir attiecīgā informācija". Datu netiešās vākšanas gadījumos VDAR 14. panta 5. punktā izklāstītais iespējamo izņēmumu uzskaitījums ir garāks. Šie izņēmumi ietver situācijas, kad "izrādās, ka [..] informācijas sniegšana nav iespējama vai tā prasītu nesamērīgi lielas pūles" (VDAR 14. panta 5. punkta b) apakšpunkts). Šādos gadījumos pārzinim ir pienākums veikt "atbilstošus pasākumus, lai aizsargātu datu subjekta tiesības un brīvības, un leģitīmās intereses, tostarp darot informāciju publiski pieejamu".

24. No iepriekš minētā skaidri izriet, ka pārziņa informēšanas pienākuma apjoms atšķiras atkarībā no tā, vai piemērojams VDAR 13. pants vai 14. pants. Kad tas būs noteikts, būs zināms, kādi aspekti uzraudzības iestādei jāizmeklē, lai varētu noskaidrot, vai notikusi informēšanas pienākuma neizpilde.

[9] Skat. manus secinājumus lietā *Másdi* (C-169/23, EU:C:2024:474, 23.–25. punkts). Par atšķirību starp datu tiešu un netiešu vākšanu Direktīvas 95/46 izpratnē skat. spriedumu, 2013. gada 7. novembris, *IPI* (C-473/12, EU:C:2013:715, 24. punkts).

[10] Proti, saskaņā ar VDAR 13. panta 2. punkta e) apakšpunktu pārzinim jāinformē datu subjekts par to, vai personas datu sniegšana ir noteikta ar likumu vai līgumu, kā arī par to, vai datu subjektam ir pienākums personas datus sniegt un kādas sekas var būt gadījumos, kad šādi dati netiek sniegti. Saskaņā ar VDAR 14. panta 1. punkta d) apakšpunktu pārzinim jāsniedz informācija par attiecīgo personas datu kategorijām. Turklāt VDAR 14. panta 2. punkta f) apakšpunkts noteic, ka pārzinim jāinformē datu subjekts, no kāda avota personas dati ir iegūti.

[11] Atbilstoši 29. panta darba grupas 2017. gada 29. novembra *Guidelines on transparency under Regulation 2016/679* [Pārredzamības pamatnostādnes saskaņā ar Regulu 2016/679], WP260 rev. 01 – kuras Eiropas Datu aizsardzības kolēģija (turpmāk tekstā – "EDAK") apstiprinājusi 2018. gada 25. maijā – (turpmāk tekstā – "DG 29 Pārredzamības pamatnostādnes") – 28. punktā teiktajam maksimālais termiņš VDAR 14. pantā minētās informācijas sniegšanai jebkurā gadījumā ir viens mēnesis.

25. Ņemot vērā šos vispārīgos apsvērumus, tagad jāpārbauda, vai datu apstrāde ar tādu valkājamu videokameru kā pamatlietā izmantotā ietilpst VDAR 13. panta vai 14. panta materiālajā piemērošanas jomā. Tālab saskaņā ar pastāvīgo judikatūru jāņem vērā ne tikai šo tiesību normu teksts, bet arī to konteksts un tās ietverošā tiesiskā regulējuma mērķi [12].

26. Pirmām kārtām, par VDAR 13. un 14. panta formulējumu jāteic – kā Tiesa skaidrojusi spriedumā *Másdi* –, ka 14. panta materiālā piemērošanas joma ir definēta negatīvi salīdzinājumā ar VDAR 13. pantu [13]. Kā izriet no šiem tiesību normu virsrakstiem, 13. pants attiecas uz informāciju, kas jāsniedz, ja personas dati ir vākti no datu subjekta, savukārt 14. pants – uz informāciju, kura jāsniedz, ja personas dati nav iegūti no datu subjekta [14]. Kā rakstveida apsvērumos norāda Komisija, šīs abas tiesību normas ir *savstarpēji izslēdzošas*. Ņemot vērā šo *dihotomiju*, visi gadījumi, kad dati ir vākti no datu subjekta, ietilpst 13. panta materiālajā piemērošanas jomā, savukārt visi gadījumi, kad dati nav iegūti no datu subjekta, ietilpst minētā 14. panta materiālajā piemērošanas jomā [15].

27. No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka grūtības noteikt šo tiesību normu materiālo piemērošanas jomu ir saistītas tieši ar jautājumu, vai VDAR 13. panta piemērojamība ir pakārtota nosacījumam, ka datu subjektam jāzina par viņa datu vākšanu vai apzināti jāveic kāda darbība, sniedzot datus (piemēram, aizpildot veidlapu) [16].

28. Šajā ziņā jānorāda, ka VDAR 13. panta 1. punktā rodamais formulējums "datu subjekta personas datus vāc no datu subjekta" neliecina, ka datu subjektam būtu jāveic kāda konkrēta darbība. "Vākšana" ir viens no VDAR 4. panta 2. punktā definētās datu "apstrādes" veidiem. Tāpēc datu vākšanai ir nepieciešama pārziņa rīcība [17]. Kā Privātuma aizsardzības iestāde apgalvoja iesniedzējtiesā, datu vākšanā aktīva loma ir tieši datu pārzinim, nevis datu subjektam.

29. Komisija un Privātuma aizsardzības iestāde rakstveida apsvērumos ir norādījušas, ka VDAR 13. un 14. panta angļu un zviedru valodas versijā ir izmantoti divi dažādi darbības vārdi. Proti, 13. pantā ir atsauce uz datiem, kurus "vāc" no datu subjekta (angļu valodā – "*collected*" un zviedru valodā – "*samlas*"), savukārt 14. pantā ir atsauce uz datiem, kas nav "iegūti" no datu subjekta (angļu valodā – "*obtained*" un zviedru valodā – "*erhållits*"). Tomēr, kā norādījusi Komisija, citās valodu versijās tiek izmantots viens un tas pats darbības vārds [18] un katrā ziņā nešķiet, ka divu atšķirīgu darbības vārdu, proti, "vākt" un "iegūt", izmantošanai būtu kāda nozīme. Tas secināms arī no sprieduma *Másdi*, kurā Tiesa paskaidro, ka personas dati, kurus pārzinis ir "*ieguvis*" VDAR 14. panta izpratnē, ir visi dati, kurus šis pārzinis "*[ievāc]* no personas, kura nav datu subjekts [..]" [19].

30. Šo secinājumu 26. punktā minētā dihotomija starp VDAR 13. un 14. pantu uzskatāmi parāda, ka pamats šo normu attiecīgās materiālās piemērošanas jomas noteikšanai ir nevis datu subjekta aktīva dalība vākšanā, bet gan datu *avots*. Ja datu avots ir datu subjekts, piemēro 13. pantu. Lai šo

12 Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2024. gada 28. novembris, *Másdi* (C-169/23, EU:C:2024:988, 39. punkts).

13 Spriedums, 2024. gada 28. novembris, *Másdi* (C-169/23, EU:C:2024:988, 48. punkts).

14 Turpat.

15 Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2024. gada 28. novembris, *Másdi* (C-169/23, EU:C:2024:988, 48. punkts).

16 Skat. šo secinājumu 9., 11. un 12. punktu.

17 Skat., Roßnagel, A., "Kapitel I Allgemeine Bestimmungen, Artikel 4 Nr. 2 Begriffsbestimmung "Verarbeitung"", no: Simitis, S., Hornung, G. u.c., *Datenschutzrecht, Datenschutzgrundrechtverordnung, Bundesdatenschutzgesetz*, Nomos, Bādenbādene, 2. izd., 2025, 15. punkts.

18 Tā tas ir, piemēram, VDAR franču, vācu un grieķu valodas versijās.

19 Spriedums, 2024. gada 28. novembris, *Másdi* (C-169/23, EU:C:2024:988, 47. punkts) (mans izcēlums).

normu varētu piemērot, starp datu subjektu un pārzini nevajadzētu būt nevienam *starpniekam*. Ja datu avots ir kāds cits, no datu subjekta atšķirīgs avots, piemēro 14. pantu. Citi avoti varētu būt, piemēram, kādi citi datu pārziņi – trešās personas, publiski pieejami avoti vai citi datu subjekti [20].

31. Apstiprinājums tam, ka datu avots ir kritērijs 13. un 14. panta materiālās piemērošanas jomas nošķiršanai, ir rodams VDAR 14. panta 2. punkta f) apakšpunkta formulējumā. Proti, saskaņā ar šo tiesību normu, ja dati nav iegūti no datu subjekta, pārzinim datu subjekts jāinformē par to, "no kāda *avota* personas dati ir iegūti" (mans izcēlums).

32. Arī VDAR 61. apsvēruma formulējums liecina, ka datu avots ir kritērijs, pēc kura nošķirama 13. un 14. panta materiālā piemērošanas joma. Minētajā apsvērumā ir teikts, ka "informācija par datu subjekta personas datu apstrādi būtu tam jāsniedz datu ieguves no datu subjekta brīdī vai – *ja personas datus iegūst no cita avota* – saprātīgā termiņā atkarībā no lietas apstākļiem" (mans izcēlums). Šajā apsvērumā turklāt ir precizēts, ka vispārīga informācija būtu jāsniedz tad, "ja datu subjektam nevar norādīt personas datu avotu tā iemesla dēļ, ka *ir izmantoti dažādi avoti*" (mans izcēlums).

33. Datu tiešu ievākšanu no datu subjekta var veikt ar dažādiem paņēmieniem. Šādai vākšanai nav vajadzīgs, lai datu subjekts piedalītos datu sniegšanā vai lai tā notiktu pēc viņa ierosmes, vai lai viņš zinātu par datu vākšanu. Šo skaidrojumu apstiprina arī DG 29 Pārredzamības pamatnostādnes, kurās teikts, ka 13. pantu piemēro vai nu tad, ja datu subjekts *apzināti* sniedz personas datus pārzinim, vai arī tad, ja datu pārzinis datus no datu subjekta vāc *novērošanas ceļā*. Tajā minētie piemēri datu vākšanai novērošanas ceļā ietver automātisko datu uztveršanas ierīču vai datu uztveršanas programmatūras, piemēram, kameru, izmantošanu [21].

34. Ja datu tieša vākšana notiek novērošanas ceļā, datu subjekta zināšanas par datu vākšanu izriet no VDAR 13. panta piemērošanas un šajā normā noteiktā pārziņa pienākuma sniegt informāciju datu subjektam datu vākšanas brīdī. Citiem vārdiem – zināšanas par datu vākšanu ir nevis priekšnosacījums 13. panta piemērojamībai, bet gan drīzāk *sekas* VDAR 13. pantā noteiktajam pienākumam informēt datu subjektu (vēlākais) personas datu iegūšanas brīdī.

35. No brīža, kad dati tiek vākti tieši no datu subjekta, un tieši šīs vākšanas dēļ pārzinim jāsniedz informācija, tādējādi ļaujot datu subjektam uzzināt par datu vākšanu. Kā argumentē Privātuma aizsardzības iestāde, ja kādā zonā tiek veikta novērošana, jābūt attiecīgam brīdinājumam tā, lai datu subjekts zinātu par datu vākšanu, pirms ieiešanas novērotajā zonā [22]. Apzināti ienākdams novērotajā zonā, datu subjekts ļauj vākt personas datus.

36. Austrijas valdība norāda, ka situācijā, kad tāda datu vākšana kā pamatlietā notiek ar valkājamu videokameru, datu subjekts kļūst par vākto datu avotu tāpēc vien, ka tas fiziski atrodas ar kameru filmētajā zonā.

37. Atšķirīgs secinājums, proti, ka 13. pants būtu piemērojams tikai tad, ja datu subjekts aktīvi sniedz datus, nav izdarāms nedz no VDAR 13. un 14. panta, nedz no šīs regulas apsvērumu formulējuma. Proti, šāds secinājums – pretēji tam, ko apgalvo *SL* un Dānijas valdība, – nav

[20] DG 29 Pārredzamības pamatnostādnes, 26. punkts.

[21] Turpat.

[22] Skat. EDAK, "Pamatnostādnes 3/2019 par personas datu apstrādi, izmantojot videoierīces", 2020. gada 29. janvāris, 113. punkts (turpmāk tekstā – "EDAK Pamatnostādnes par videonovērošanu"). Tas, vai datu subjekts faktiski ir sapratis informāciju, ir cits jautājums un ir atkarīgs no tā, vai informācija ir sniegta "kodolīgā, pārredzamā, saprotamā un viegli pieejamā veidā, izmantojot skaidru un vienkāršu valodu", kā prasīts VDAR 12. pantā.

izdarāms no VDAR 13. panta 2. punkta e) apakšpunkta atbilstoši tā atspoguļojumam šīs regulas 60. apsvērumā. Saskaņā ar šo tiesību normu, ja datus iegūst no datu subjekta, pārzinim jānorāda informācija, "vai datu subjektam ir pienākums personas datus sniegt un kādas sekas var būt gadījumos, kad šādi dati netiek sniegti". Kā Privātuma aizsardzības iestāde norādīja iesniedzējtiesā, par iespējamo pienākumu sniegt datus jāinformē tikai tad, ja to darīt ir nepieciešams konkrētā gadījumā [23]. VDAR 13. panta 2. punkta e) apakšpunkts nav interpretējams tādējādi, ka tas visos apstākļos prasītu konkrētu datu subjekta rīcību, lai būtu piemērojams 13. pants.

38. Arī VDAR 14. panta 1. punkta d) apakšpunkta formulējums neliecina par to, ka, lai būtu piemērojams 13. pants, datu subjektam būtu aktīvi jāpiedalās datu sniegšanā vai jāzina par datu vākšanu. VDAR 14. panta 1. punkta d) apakšpunkts noteic, ka gadījumā, ja personas dati nav iegūti no datu subjekta, pārzinim jāinformē datu subjekts par attiecīgo personas datu kategorijām. Tā kā VDAR 13. pants nenoteic pienākumu sniegt šādu informāciju, *SL* un Dānijas valdība secina, ka 13. pants ir piemērojams situācijā, kad datu subjektam jau ir zināms par datu vākšanu. Tomēr 14. panta 1. punkta d) apakšpunktā noteiktā informēšanas prasība var būt attaisnota ar to, ka pārzinis apstrādā datus, kas iegūti no citiem avotiem, nevis no datu subjekta, un datu vākšanas laikā nav saskarē ar datu subjektu.

39. Līdz ar to attiecīgais VDAR 13. un 14. panta formulējums ļauj secināt, ka datu vākšana ar valkājamu videokameru kā viens no veidiem, kā dati tiek tieši ievākti no datu subjekta, ietilpst 13. panta piemērošanas jomā.

40. Otrām kārtām, apstiprinājums šādai interpretācijai ir rodams arī šīs tiesību normas iekļaujošajā kontekstā. VDAR 13. un 14. pantā noteiktajos informēšanas pienākumus konkrētu izpausmi rod pārredzamības princips, kas atbilstoši VDAR 5. panta 1. punkta a) apakšpunktā noteiktajam jāievēro personas datu apstrādē. Šī nupat minētā norma noteic, ka personas dati jāapstrādā likumīgi, godprātīgi un datu subjektam pārredzamā veidā. No tā izriet, ka personas datu apstrādei jāatbilst tostarp konkrētām prasībām pārredzamības jomā attiecībā uz datu subjektu, uz kuru attiecas šāda apstrāde [24].

41. VDAR 13. un 14. panta piemērošanas jomas nošķiršana atkarībā no datu avota nodrošina iespēju apstrādi veikt godprātīgi un pārredzami. Ja datus vāc tieši no datu subjekta, datu subjektam informācija jāsaņem datu vākšanas brīdī. Ja datus nevāc tieši no datu subjekta, pārziņa rīcībā ir zināms laiks, kurā sniegt informāciju – saprātīgā termiņā –, tieši tāpēc, ka nav tiešas saskares ar datu subjektu.

42. Ja datus vāc ar valkājamu videokameru, tūlītēja datu subjekta informēšana par šo vākšanu ļauj attiecīgajam subjektam par to uzzināt, lai tas savas datu subjekta tiesības varētu īstenot jau no brīža, kad datu vākšana tiek veikta vai pat vēl nav sākta. Austrijas valdība norādīja, ka, pēc iespējas ātrāk uzzinot par datu vākšanu, datu subjekts var, piemēram, nolemt nenonākt novērotajā zonā vai pielāgot savu izturēšanos.

43. Par šīs informācijas sniegšanas praktisko kārtību jāatgādina, ka saskaņā ar VDAR 12. panta 1. punktu pārzinim ir pienākums veikts "atbilstošus pasākumus", lai vajadzīgo informāciju sniegtu "īsā, pārredzamā, saprotamā un viegli pieejamā veidā, izmantojot skaidru un vienkāršu valodu".

[23] DG 29 Pārredzamības pamatnostādnēs piemēra veidā ir norādīts, kāda informācija nodarbinātības kontekstā varētu būt jāsniedz pašreizējam vai potenciālajam darba devējam.

[24] Spriedums, 2024. gada 11. jūlijs, *Meta Platforms Ireland* (Pārstāvības prasība) (C-757/22, EU:C:2024:598, 53. punkts).

44. Rakstveida apsvērumus iesniegušās pamatlietas puses un ieinteresētās personas kā vispārēju premisu pieņem, ka ar videokameru veiktas novērošanas gadījumā informācija jāsniedz, izmantojot t.s. "vairāku līmeņu pieeju". Vairāku līmeņu pieejas detalizēts un praktisks pārskats ir rodams EDAK Pamatnostādnēs par videonovērošanu. Pirmā līmeņa informācija attiecas uz "primāro veidu, kā notiek pārziņa pirmreizējā mijiedarbība ar datu subjektu". Videonovērošanas gadījumā parasti tā ir brīdinājuma zīme, kas datu subjektam ļauj uzzināt, ka tas nonāk novērotajā zonā. Pēc tam pirmā līmeņa informācija jāpapildina ar otrā līmeņa informāciju, vēlams, ar norādi uz digitālu avotu (piemēram, kvadrātkodu vai tīmekļvietnes adresi), lai gan informācijai jābūt viegli pieejamai arī nedigitālā formātā [25].

45. Gan *SL*, gan Dānijas valdība argumentēja, ka vairāku līmeņu pieeja ir atbilstošāka nevis VDAR 13. panta, bet gan tās 14. panta vispārējai sistēmai. To ieskatā, ņemot vērā grūtības sniegt informāciju datu vākšanas laikā, kuras rodas situācijā, kad tiek izmantotas valkājamas videokameras, būtu jāpiemēro VDAR 14. panta 5. punkta b) apakšpunktā noteiktais izņēmums. Šis izņēmums ir piemērojams, ja "izrādās", ka informācijas sniegšana "nav iespējama vai tā prasītu nesamērīgi lielas pūles". Šādos gadījumos pārzinim ir pienākums veikt "atbilstošus pasākumus, lai aizsargātu datu subjekta tiesības un brīvības, un leģitīmās intereses".

46. Šie argumenti mani nepārliecina. Pirmkārt, no VDAR 12. panta izriet, ka "atbilstošie pasākumi", kas pārzinim jāveic saistībā ar informēšanas pienākumu, attiecas gan uz 13. pantā, gan uz 14. pantā minēto informāciju. Tas nozīmē, ka pārzinim jāveic piemēroti pasākumi, lai sniegtu informāciju gan tiešas, gan netiešas datu vākšanas situācijās.

47. Otrkārt, kā būtībā norādījusi Privātuma aizsardzības iestāde, pasākumu piemērotība ir atkarīga no konteksta, kādā dati tiek vākti, un ir saistīta tostarp ar datu subjektu interesēm. Datu vākšana ar valkājamu videokameru ir privātumu tikpat aizskaroša kā videonovērošana un būtiski apdraud datu subjektu privātumu [26]. Kad pārziņi cenšas noskaidrot, kādi pasākumi ir vispiemērotākie, lai sniegtu informāciju datu subjektiem, tiem būtu pienācīgi jāņem vērā pārredzamības princips un tas, cik lielā mērā datu vākšanai izmantotie līdzekļi ir privātumu aizskaroši. Tā kā vairāku līmeņu pieeja ir vispārīgi atzīta par piemērotu videonovērošanai, kas rada būtiskus privātuma aizskāruma riskus, tam pašam būtu jāattiecas arī uz datu vākšanu ar valkājamām videokamerām.

48. Treškārt, pārliecinoši argumenti pierāda, ka valkājamas videokameras gadījumā vairāku līmeņu pieeja nav "praktiski neīstenojama" vai "neiespējama". Privātuma aizsardzības iestāde, Austrijas valdība un Komisija, atsaucoties uz EDAK Pamatnostādnēm par videonovērošanu, argumentēja, ka videonovērošanā izmantojamā vairāku līmeņu pieeja gluži tāpat ir izmantojama arī valkājamu videokameru gadījumā. Tas, ka šīs pamatnostādnes nav saistošas, nekādi nemaina apstākli, ka tās konkrēti parāda, ka vairāku līmeņu pieeja ir iespējama un praktiski īstenojama [27].

[25] Sīkākai informācijai skat. EDAK Pamatnostādnes par videonovērošanu, 112.–119. punkts.

[26] Vispārīgi skat. EDAK Pamatnostādnes par videonovērošanu, 1. un nākamie punkti.

[27] Par informācijas sniegšanas prasību praktisko izpildi valkājamu videokameru gadījumā skat. *Data Protection Commission* (Datu aizsardzības komisija, Īrija), "Guidance on the use of body worn cameras or action cameras [Rokasgrāmata par valkājamu videokameru vai sporta videokameru izmantošanu], 2020. gada 10. janvāris, 3. lpp., kurā norādīts, ka "piemērotie pasākumi šīs informācijas sniegšanai datu subjektam ir atkarīgi no konteksta un vides, kādā tiek veikta konkrēto datu vākšana un apstrāde, un valkājamo videokameru gadījumā tie var ietvert redzamas norādes ar informāciju, ierīcei blakusesošas piespraudes ar informāciju vai norādēm uz tīmekļvietnes saitēm, sabiedrībai domātas norādes vai attiecīgās informācijas paziņošana datu subjektiem vai šo subjektu uzmanības pievēršana tai kādā citā veidā". Skat. arī Datenschutzkonferenz (DSK) (Datu aizsardzības konference, Vācija) "Orientierungshilfe der Datenschutzaufsichtsbehörden zu dem Einsatz von Bodycams durch private Sicherheitsunternehmen", 2019. gada 22. februāris (turpmāk tekstā – "*DSK Orientierungshilfe*"), 4. lpp. No šīm pamatnostādnēm izriet, ka pastāv praktiski īstenojami paņēmieni, lai datu subjektu informētu par attiecīgo apstrādi. Piemēram, aktivizējot valkājamo videokameru, jāaktivizē tās optiskais signāls ("sarkanā lampiņa" ("*rote Lampe*")), un šīs videokameras valkājošajām personām jābūt aprīkotām ar redzamām zīmēm, piemēram, brīdinājuma vestēm ar videokameras simboliem ("*beschriftete Warnwesten mit Kamerasymbolen*").

49. Trešām kārtām, tāda interpretācija, saskaņā ar kuru minētais 13. pants ir piemērojams attiecībā uz datiem, kas ievākti ar valkājamu videokameru, atbilst VDAR 13. un 14. pantu ietverošā tiesiskā regulējuma mērķiem. VDAR mērķis – kā izriet no šīs regulas 1. panta un 1. un 10. apsvēruma – citastarp ir nodrošināt augsta līmeņa aizsardzību fizisko personu pamattiesībām un pamatbrīvībām, jo īpaši Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 8. panta 1. punktā un LESD 16. panta 1. punktā nostiprinātajām viņu tiesībām uz privātās dzīves neaizskaramību saistībā ar personas datu apstrādi [28]. Atbilstoši šim mērķim ikvienā personas datu apstrādē jāievēro tostarp VDAR 5. pantā noteiktie šādu datu apstrādes principi, tajā skaitā pārredzamības princips.

50. VDAR 13. un 14. pantā noteiktais pārziņa pienākums sniegt informāciju ir pārredzamības principa izpausme. Tomēr, kā jau norādīju [29], informēšanas pienākuma izpildes brīdis atšķiras atkarībā no tā, kura no šīm tiesību normām ir piemērojama. Ievācot datus tieši, informācija jāsniedz uzreiz. Ja dati tiek vākti netieši, jo tas tiek darīts no citiem avotiem, informāciju var sniegt vēlāk. Atšķirīgus termiņus informācijas sniegšanai VDAR pieļauj tieši tāpēc, ka datu vākšana ir netieša.

51. Ja VDAR 14. pants būtu atzīts par piemērojamu datu vākšanai ar valkājamu videokameru, tas nozīmētu, ka datu subjektiem datu vākšanas brīdī netiktu sniegta informācija, lai gan tie ir datu avots. Kā būtībā norādīja Austrijas valdība un Komisija, šāda situācija iespējami apdraudētu VDAR 13. panta lietderīgo iedarbību. Proti, tas ļautu pārziņiem atturēties no tūlītējas datu subjektu informēšanas, lai gan dati tiek vākti tieši no šiem datu subjektiem [30]. Tas rada risku, ka datu iegūšana datu subjektiem var palikt nepamanīta un tiek īstenota slēpta novērošana [31]. Šādi apejot VDAR 13. pantu, tiktu nopietni pārkāptas datu subjekta tiesības saņemt informāciju.

52. Galu galā, ja VDAR 13. un 14. panta attiecīgo materiālo piemērošanas jomu nošķirums būtu atkarīgs no tā, vai datu subjekts šīs vākšanas brīdī faktiski zināja par tā datu vākšanu, robežas starp abām tiesību normām tiktu padarītas neskaidras un šo normu piemērošana – par atkarīgu no nejaušiem apstākļiem.

53. Tādējādi no VDAR 13. un 14. panta gramatiskās, kontekstuālās un teleoloģiskās interpretācijas izriet, ka tādā gadījumā, kad dati tiek vākti ar valkājamu videokameru – kas ir viens no veidiem, kā dati tiek tieši vākti no datu subjekta –, pārzinim noteiktais informēšanas pienākums ietilpst pirmās minētās tiesību normas piemērošanas jomā.

54. Pilnības labad izklāstīšu dažas noslēguma piezīmes par sprieduma *Ryneš* nozīmi šajā lietā [32]. Minētajā spriedumā Tiesa interpretēja Direktīvas 95/46 3. panta 2. punkta otrajā ievilkumā noteikto izņēmumu no šīs direktīvas piemērojamības tīri "personiska vai mājsaimnieciska" rakstura darbībām. Tā būtībā nosprieda, ka kameras sistēmas izmantošana, kuru fiziska persona ir uzstādījusi pie savas ģimenes mājas, lai aizsargātu mājas īpašnieku īpašumu, veselību un dzīvību, bet ar kuru pārraudzīta tiek arī publiskā telpa, nevar tikt uzskatīta par tīri "personisku vai mājsaimniecisku" darbību šīs tiesību normas izpratnē. Tāpēc šādai apstrādei nevarēja nepiemērot Direktīvu 95/46.

[28] Spriedums, 2025. gada 3. aprīlis, *Ministerstvo zdravotnictví* (Juridiskas personas pārstāvja dati) (C-710/23, EU:C:2025:231, 29. punkts).

[29] Skat. šo secinājumu 41. punktu.

[30] Tas gan neliedz saskaņā ar VDAR 23. pantā paredzētajiem nosacījumiem piemērot kādus ierobežojumus datu subjekta tiesībām saņemt informāciju.

[31] Šajā nozīmē skat. *DSK Orientierungshilfe*, 28. zemsvītras piezīme, minēts iepriekš, 1. lpp.

[32] *Kammarrätten i Stockholm* (Administratīvā apelācijas tiesa Stokholmā, Zviedrija) savā argumentācijā pamatojās uz minēto spriedumu. Arī *SL* un Dānijas valdība rakstveida apsvērumos argumentē, ka minētajam spriedumam esot nozīme šajā lietā.

55. Minētā sprieduma 34. punktā Tiesa atzina, ka "vienlaicīgi šīs direktīvas tiesību normu piemērošana ļauj attiecīgi ņemt vērā, it īpaši saskaņā ar minētās direktīvas 7. panta f) punktu, 11. panta 2. punktu, kā arī 13. panta 1. punkta d) un g) apakšpunktu, [pārziņa] likumīgās intereses [..]".

56. Atsauce uz Direktīvas 95/46 11. panta 2. punktu šajā konkrētajā punktā nav uzskatāma par Tiesas interpretāciju jautājumā par pienācīgo juridisko pamatu, kas ļauj personas datu pārzinim sniegt informāciju videonovērošanas gadījumā. Minētajā spriedumā tika iztirzāts gluži atšķirīgs jautājums no šajā lietā aplūkotā, proti, par t.s. "izņēmumu sadzīviskām vajadzībām" piemērošanu, nevis attiecībā uz pienākumu sniegt informāciju. Minētajā punktā Tiesa tikai uzskatāmi paskaidro iespēju ņemt vērā pārziņa leģitīmās intereses saistībā ar Direktīvā 95/46 paredzētajiem ierobežojumiem un izņēmumiem. Komisija arī pamatoti norāda, ka no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu lietā *Ryneš* izriet, ka valsts tiesvedības gaitā valsts uzraudzības iestāde ir uzskatījusi, ka ir noticis Direktīvas 95/46 11. pantu transponējošo valsts tiesību aktu pārkāpums.

57. Katrā ziņā VDAR 14. pantā noteiktie informācijas sniegšanas termiņi neatbilst termiņiem, kas bija noteikti Direktīvas 95/46 11. pantā [33]. Turklāt atšķirību starp VDAR 13. un 14. panta piemērošanas jomām Savienības likumdevējs ir skaidrojis, šīs regulas 61. apsvērumā izdarot norādi uz datu avotu [34].

58. Šo iemeslu dēļ uzskatu, ka spriedumam *Ryneš* nav nozīmes šajā lietā un ka no minētā sprieduma nav izdarāms secinājums, kas atšķirtos no šajos secinājumos piedāvātā.

59. Ņemot vērā visu iepriekš izklāstīto, uzskatu, ka VDAR 13. un 14. pants jāinterpretē tādējādi, ka situācijā, kad personas dati tiek vākti ar sabiedriskā transporta uzņēmumā strādājošu biļešu kontrolieru valkātām videokamerām, ir piemērojams 13. pants, bet 14. pants nav piemērojams.

V. Secinājumi

60. Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, ierosinu Tiesai uz *Högsta förvaltningsdomstolen* (Augstākā administratīvā tiesa, Zviedrija) uzdoto prejudiciālo jautājumu atbildēt šādi:

Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) 13. un 14. pants

jāinterpretē tādējādi, ka situācijā, kad personas dati tiek vākti ar sabiedriskā transporta uzņēmumā strādājošu biļešu kontrolieru valkātām videokamerām, ir piemērojams 13. pants, bet 14. pants nav piemērojams.

[33] Saskaņā ar Direktīvas 95/46 11. pantu pārzinim bija jāsniedz datu subjektam informācija "personas datu reģistrācijas pasākuma laikā vai, ja ir paredzēta datu atklāšana trešajai personai, ne vēlāk, kā tad, kad datus pirmoreiz atklāj".

[34] Kā rakstveida apsvērumos norāda Komisija, VDAR 61. apsvērumā rodamajam formulējumam "ja personas datus iegūst no cita avota" līdzīga formulējuma Direktīvā 95/46 nebija. Skat. šo secinājumu 32. punktu.